

M. K. 22²
(f. 43 r.)

LIBRI TERTII
POLITICORUM

ARISTOTELIS

Cum Paraphrasī Heinsiana
EMENDATIUS EDITORUM
DISPUTATIO SECUNDA,

Quam,

PRÆSIDE

M. SEVERO CHRISTOPHO-
RO OLPIO,

POESEOS ORDINARIO ET MORA-
LIUM EXTRAORDINARIO
PROFESSORE PUBLICO,

ET h. t. DECANO.

publicè ventilandam proponit.

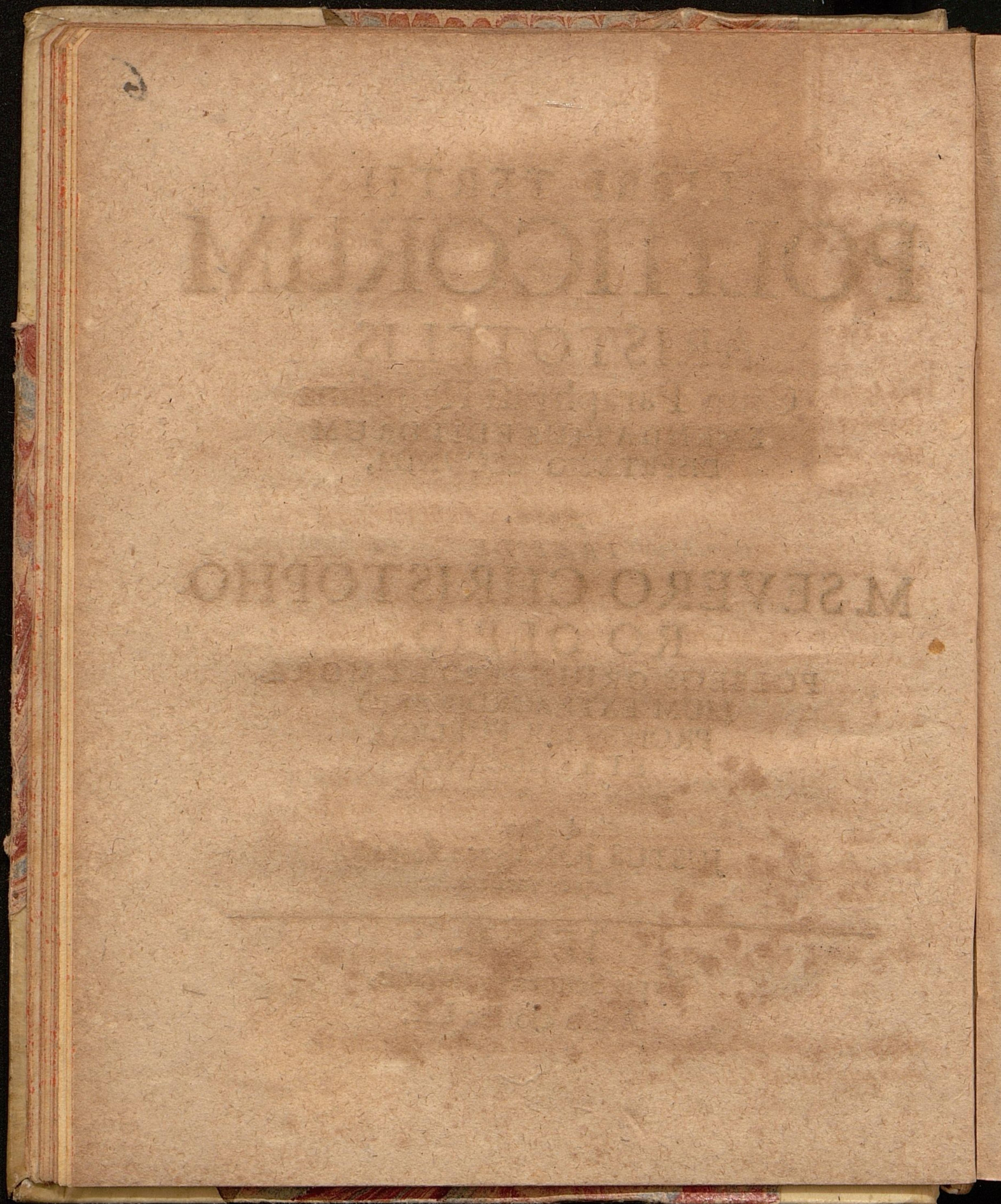
d. Jun.

JUSTUS JONAS von Rospoth/
Eques Variscus.

JENÆ.

Typis Sengenvvaldianis,
ANNO CLX LX.

COROLL.

I.

Rebus publicis necessariò leges accommodanda sunt ; rectis quidem bona & justa, vitiosis verò improba & injusta.

II.

Ante sanctionem legum ratio subditorum & autoritas Principum pro legibus fuere ; obscuratà verò ratione, autoritateque Principum, & introducto abusu potestatis frequentiori, leges sanciri cept & sunt.

III.

De essentia verò legis non est justitia, bonitas & rectitudo, falsum ergò est, quando Reinh. König in Theatr. Polit. Part. II. cap. 1. n. 30. scribit, formam legis consistere in rectâ ratione.

IV.

Quando cives nobilitate, divitiis, libertate, vel etiam virtute militari sive fortitudine excellunt, accurate difficiendum est, quantum cuique honorum propterea sit conferendum, ne in equalibus & qualia assignentur, aut contra; atque ita justitiae lex violetur.

V.

Qui alios virtute & potentia ita superant, ut nequaquam cum iis comparandi sint, non debent & qualicum illis jure censi.

VI.

Potentia nimia in quibusdam Rebus publicis potest coerceri aut minui Ostracismo.

VII.

Ostracismus erat inventum, quo formidabilem hominum potentiam exilio enervabant.

VIII.

Ostracismō non viles & ignobiles, sed praeclarissimi civium in exilium sunt acti, unde hæc pena non fuit improbitatis castigatio, sed potentia majoris depressio.

IX.

Ex sententia Plutarchi duravit hoc exilium ad annos decem, quibus expulsi abesse cogebantur ab urbe, ita tamen, ut bonis & prædiis suis adhuc fruerentur; Diodorus tamen Siculus scribit, fuisse exilium quinque annorum.

X.

Reipublicæ licuit ejectis pro modo potentia terminum vel coangustare vel etiam extendere.

XI.

Causa inducendi Ostracismi fuit studium equalitatis, quandoquidem αὐτοὶ μονεγάτες μέραι πόλεις præcateris omnibus equalitatem affectant, unde & utile & iustum remedium dicitur.

XII.

Quod si vero quis omnibus bonis civilibus, præcipue virtute reliquos superet, non est ostracismo pellendus, sed huic tam admiranda virtutis homini perpetui fasces sunt tradendi, eique sponte & libenter obtemperandum.

XIII.

Ex quo Nimrodus vi occupavit imperium, non potest colligi, regna vi capisse.

XIV.

Origo regnorum ex naturæ dictamine deducitur, sive respi-

cia-

ciamus sanguinem, sive virtutis excellentiam & be-
neficia.

XV.

Priscis temporibus magni Patres familias exercebant qua-
dam jura Majestatis, Majestatem tamen non habe-
bant, sed instar Regum praesidebant.

XVI.

Regium imperium quo est naturae proprius, eò etiam an-
tiquius & tutius.

XVII.

Illud imperium ab antiquis diversimode exercebatur; alii
enim tantum summam autoritatem obtinebant in
bello, tales olim erant Lacedaemoniorum Reges: hodie
ferè generales campi Mareschalli.

XVIII.

Quidam etiam Reges fuere, quibus plerumque barbari po-
puli obtemperabant, qui nullis legibus astricti omnia
pro arbitrio disponebant, horum regnum vocant Bar-
baricum, simileque fuit Tyrannico, à quo tamen dif-
ferebat per hoc, quod erat legibus consentaneum &
more patrio in volentes imperium exercebatur.

XIX.

Æsymneticum regnum fuit cum Barbarico idem, quatenus
summa potestas erat penes unum, diversum verò, qua-
tenus non erat hereditarium, sed electitum. Reges e-
nim interdum per omnem vitam, interdum verò ad
certum tempus, aut ad certum negotium expedien-
dum potestate fruebantur.

XX.

Æsymnetis similem fuisse Dictatorem Romanum, non dissi-
mulamus, attamen eundem in quibusdam etiam dis-
(o) 3 similem

similem, intrepide assertimus.

XXI.

Heroicum regnum in tempora Iudicum, quorum sacra Pandecta mentionem faciunt, incidisse, constans historiorum assertio est, quorum Reges quadam jura maiestatis exercebant, postea vero eorum potestas paulatim imminuta est.

XXII.

Parvitas imperii propriè est regnum, quia penes unum est τὸ κύριον, intenditque omnium utilitatem per se, reliqua vero, quoniam potestas summa vel non est penes unum, vel per se non intenditur bonum commune, sunt impropriè Regna.

XXIII.

Dominatus olim habuit locum, quando imperia vi occuparunt, hodiè apud paucas gentes incultiores adhuc est in usu.

XXIV.

Neque Venetianam Rempublicam, nec Belgium fœderatum Regnum vocare possumus.

XXV.

Regnum merè hereditarium non videtur bona civitati conducere, sed quod est ex parte hereditarium, ex parte electitum.

XXVI.

In nostra Republ. non est imperium merè electitum.

XXVII.

Præsidium sive stipatores Regi oppidò sunt necessarii, hodiè hoc in omnibus ferè regnis fieri videmus.

XXVIII.

Lex & Princeps in administratione Reipublicæ mutuas operas locare debent.

XXIX. Lex

XXIX.

Lex principi debet esse norma & froenum, & viciūm Princeps debet esse legis custos, executor & interpres.

XXX.

Princeps non prorsus est solutus legibus quoad vim coactivam.

XXXI.

Lex ex eo, quod non est obnoxia affectum perturbationibus, minus recte Rem publicam gubernare dicitur, quod tamen afferit Contarenus l. i. de Rep. Venetorum.

XXXII.

Capitulationes non minuunt Majestatem.

XXXIII.

Leges sunt duorum generum: aliæ moribus receptæ sive non scriptæ, aliæ verò scriptæ; illæ plerumque majoris sunt autoritatis, & de rebus majoribus.

XXXIV.

Leges non scriptæ possunt habere vim legis contra legem diuinam & naturalem.

XXXV.

Leges non scriptæ possunt abolere leges scriptas.

XXXVI.

Obligatio legum civilium pendet à summa potestate, unde etiam dicuntur summae potestatis decreta, proposita hominibus normam, ad aliquid obligantem.

XXXVII.

Obligatio illa non omnes respicit, nec ad omnia se extendit.

F I N I S.

ANTIQUA NOBILITATE CONSPICUO
DN. JUSTO JONÆ à Rospoth /
AMICO SUO S.P.D.
P R A E S E S.

Accerrimi stimuli, qui generosas mentes excitant, sunt virtutes & illustria facta Majorum, quæ tacitâ quâdam vi posteriorum animis dominantur, ut eorum lumen, quod sibi Majores prætulerunt, magis magisque accendere, & postfuturis quoque præferre conentur, unde humi repere non possunt, sed & partâ Majorum gloriâ, & insitô vigore, velut secundâ quâdam aurâ, subinde levantur & toluntur. Testes hujus rei locupletissimos ab omni memoria rerum annales nobis suppeditant. In praesenti Te, Nobilissime à Rospoth exempli loco sisto, qui singulari mentis impetu Majorum tuorum gloriae emulus nihil antiquius habuisti hactenus, quam ut in studiis præclaræ cujusque artis & evolvendis optimis rerum civilium & historicarum scriptoribus ita versareris, ut generosum pectus solidâ earum notitiâ instrueres, nullatenus enim contentus es familie insignibus, sed ingenii ornamenti nobilitatem ornare & supra vulnus assurgere moliris. Falluntur quippe maximè, qui, primoribus tantum labris degustandas Nobilibus esse historias & civilem doctrinam, autumant, sic enim foret umbra rei, neque nisi inutilis & vana ostentatio. Contra potius existimandum est, quamdiu suam familiam verè nobilem propagare cogitant, & historiae ipsis sunt cognoscendæ & doctrina civilis, non quidem ex rivulis, sed ex limpidissimis fontibus haurienda. Quod tu legendο & disputando tentare decrevisti, inde non dubito, quin suavitatem & utilitatem longè maximam sis intellecturus, insimulque ostensurus, quanti ad veram nobilitate momenti sit, colere civilem sapientiam. Tu modo enitere porro, ut tibi ipse tanti sis, quanti aliis videberis, si tuam familiam ultra trecentos quinquaginta annos splendentem consideraverint; Ita virtus nunquam, cum sensel coperit, tua esse desinet. Vale, & vires tuas strenue periclitare.

01 A 6574

ULB Halle

003 090 566

3

R VD 17

LIBRI TERTII
POLITICORUM

ARISTOTELIS

Cum Paraphrasī Heinsiana
 EMENDATIUS EDITORUM
 DISPUTATIO SECUNDA,

Quam,

PRÆSIDE

M. SEVERO CHRISTOPHO.
 RO OLPIO,

POESEOS ORDINARIO ET MORA-
 LIUM EXTRAORDINARIO
 PROFESSORE PUBLICO,
 ET h. t. DECANO.

publicè ventilandam proponit.

d. Jun.
 JUSTUS JONAS von Rospoß/
 Eques Variscus.

JENÆ.

Typis Sengenvallianis,
 ANNO CLC LC LX.

